

Bu bir önsöz değil. Benjamin Körbel'le Anna Mitschek'in öyküsünü neden anlattığımı birkaç cümleyle açıklamak istiyorum, o kadar. Zaman zaman yetişkinler çocuklara şöyle derler: Siz aşkın ne olduğunu henüz bilemezsiniz. Büyüyünce öğrenilir bu.

Büyükler bir yığın şeyi unutmuş olmalılar. Sizinle konuşmak istemezler ya da aptal numarası yaparlar.

Çok iyi hatırlıyorum, ilk kez yedi yaşında âşık olmuştum. Kızın adı Ulla'ydı. O, bu kitaptaki Anna değil. Ama, Anna'yı anlatırken, Ulla'yı da düşünüyorum.

Benjamin, bir süre Anna'yı çok sevdi. Anna da Benjamin'i.

Peter Härtling

Benjamin'in Bir Sorusu Var

“Karıştırma burnunu, köylü sen de,” dedi annesi. Benjamin ne zaman burnunu karıştırırsa böyle söylerdi. Benjamin de, içinde burnunu karıştıran bir köylünün geçtiği hiçbir öykü okumadığını düşünürdü her seferinde. Annesinin köylüler hakkında yanlış yargıları vardı. Benjamin düşünürken burnuyla düşünürdü bazen, hepsi bu. Annesi de biliyordu bunu üstelik. Kafasını dağıtmıştı yine şimdi.

“Ne düşündüğümü unuttum işte,” diye söyledi Benjamin.

“Önemli bir şey değilmiş demek ki,” dedi annesi. “Ayrıca, yakında on yaşına basacak biri artık burnunu karıştırmamalı.”

“Bu işi yapan elli yaşındakiler biliyorum.”

"Aa, kes artık."

"Gerhard Amcam!"

Annesi arkasını döndü. Benjamin onun güldüğünü biliyordu. Yine de kendini çabuk topladı Bayan Körbel. Ancak, bunu yaparken öyle zorlandı ki, masadaki tuzluğu devirdi.

"Böyle deyip kolayca kurtulamazsın," dedi.

"Kurtulurum işte, Grete," diye karşılık verdi Benjamin. Holger ve Benjamin annelerine Grete derler. Babalarıysa Gretel der.

"Hep kavga etmek zorundasın sanki," dedi annesi.

Benjamin kafasını sallayarak, "Sen bir keresinde babama Gerhard Amca'nın bazen bir domuz yavrusu gibi davrandığını söylemiştin. Hem, bu kadar yaşlı domuz yavrusu görülmemiştir hiç," dedi.

Annesini alt etmişti. İçini çekerek masadaki peynir tabağını kaldırdı Bayan Körbel. Ses tonu değişmişti. Ciddileştiğinde değişirdi hep. "Haydi, sallanma bakalım. Git ödevlerini yap. Holger geldiğinde kontrol etsin."

Holger, Benjamin'in on üç yaşındaki ağabeyiydi. Okulda bir şampiyondu ve bunun için çok çabalaması da gerekmiyordu. Benjamin'se o kadar

iyi olamıyordu bir türlü. Annesine göre, tembelin tekiydi. Her konuda böyle değildi tabii; ama çalışsa bile okulda başarılı olamıyordu.

Annesinin acelesi vardı. Doktor Wenzel'in muayenehanesine gitmesi gerekiyordu. Öğleden sonraları orada çalışırdı. Doktor yardımcısıydı. "Haydi, iş başına," dedi ve çıkıp gitti.

Benjamin hemen dersine oturmadı. Önce gözlerini boşluğa dikti; sonra odasına gidip, resimli hayvanlar kitabını eline aldı. Sonra minik kobay faresini, Fare Trudi'yi besledi. Sonra tekrar masaya oturdu. Çantasından matematik defteriyle matematik kitabını çıkardı. Sonra defterini açtı. Sonra dolmakalem, kurşunkalem, kurutma kâğıdını koydu masaya. Daha sonra biraz uyukladı. Pabuçlarını çıkarıp, mutfak dolabının altına itekledi. Sonra gene burnunu karıştırdı. En sonunda derse başladı.

Sorular her zamankinden zor geldi. Kafası başka düşüncelerle dolu olduğundan herhalde.

İşlemleri doğru yapamıyordu; çünkü akli Anna'daydı. Buna sinir oluyor; ama Anna'yı düşünmeden de edemiyordu.

Aslında onu düşünmeyi hiç istemiyordu. Düşünmezse kafasını matematiğe verebilirdi. Tek is-

tediği buydu.

Holger eve geldiğinde Benjamin hâlâ ilk soruyu tamamlamamıştı. Holger harika biriydi. Kardeşi-ne seve seve yardım ederdi. Benjamin problemi nasıl çözeceğini birdenbire anlayıverdi. Hiç de zor değildi. Yalnız, Anna ve matematik kafasının içinde birbirine karıştığundan kolayca çözemiyordu.

İşlemleri bitirdikten sonra, "Hey, Holger, söyle-sene, âşık olmak nasıl bir şey?" diye usulca sordu Benjamin.

Kapıdan çıkmakta olan Holger kalakaldı, geri döndü; heyecanlanmıştı. Bir an durakladıktan sonra, "Aklından zorun mu var senin, Bücür?" diye sordu.

Holger ağabeylik tasladığında ona hep Bücür derdi.

Benjamin dudaklarını sıktı.

Holger hata yaptığını anlayıp, elini Benjamin'in omuzuna koydu. "Öyle demek istemedim. Gerçekten kapıldın mı?" diye sordu.

Benjamin başıyla onayladı. Bir şey söyleyemezdi. Holger onunla alay edebilirdi.

"Onu tanıyor muyum?" diye sordu Holger.

"Hayır!" dedi Benjamin neredeyse bağırarak.

"Bak," dedi Holger, "insan âşık olunca, hep o